

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΑΡΩΝ

Ε΄.

ΤΟ ΑΝ ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ

Ἦδη πρό πολλοῦ ἠγέρθη παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα ἂν ἢ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νῆα γραφομένη σύνταξις τοῦ ἀπορηματικοῦ λεγομένου ἂν, ἔάν, μεθ' ὑποτακτικῆς εἶναι ὀρθή ἢ μή· τὸ ἂν, διατείνονται τινες, ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ εἰ τῶν ἀρχαίων· λοιπὸν καθ' ὃν τρόπον ὑπ' ἐκείνων τὸ εἰ πρὸς ὀριστικὴν συνετάσσετο, οὕτω πρέπει καὶ τὸ ἰσοδύναμον αὐτῷ ἐν τῇ νεωτέρᾳ γλώσσῃ ἂν, ἔάν. Ἄλλος πάλιν διατείνεται ὅτι «ἂν γράψωμεν καθ' ὑποτακτικὴν, οἷον ἀμφιβάλλω ἂν τὸ πρῶγμα ἔχη οὕτως», τίς θὰ εἶναι ὁ ὑποκείμενος λόγος;» πρβλ. Φιλίστορ. Β' 253 καὶ Ἐπετηρ. Παρνχο. 1900 σελ. 83. Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ πολὺς Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. II' σελ. 479—80 εἰπὼν ὅτι οἱ πρὸς ὀριστικὴν συνετάσσοντες τὸ ἀπορηματικὸν τοῦτο ἂν οὐ μόνον οὐδὲν πκράδειγμα τοιαύτης συντάξεως ἐκ τῆς ἀρχαίας γλώσσης προσάγουσιν ἀλλὰ καὶ ἀγνοοῦσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τυνέτασσον ἀληθῶς τὸ ἀπορηματικὸν τοῦτο ἂν πρὸς ὑποτακτικὴν λέγοντες «ἔρα δὴ πρῶτον ἂν ἢ δυνατὸν» κτλ.

Καθ' ὃν δὲ τρόπον συνετάσσετο κάλλιστα τὸ ἀρχαῖον ἐπειρωτῶ εἰ στρατεύηται, ἐβουλεύοντο εἶτε κατακαύσασιν εἶτε τι ἄλλο χρήσονται κτλ., κατὰ τὸν αὐτὸν πάντως τρόπον συντακτικὸν καὶ τὸ ἀμφιβάλλω ἂν τοῦτο ἔχη οὕτως· εἶναι δὲ ἄτοπον νῆ. ἐκβάλληται ἢ ὑποτακτικὴ ἀκριβῶς ἀπὸ τῶν ἀπορηματικῶν τούτων λόγων, ἀφοῦ οὐ μόνον ἐν τῷ πλαγίῳ ἀπορηματικῷ λόγῳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀνεξαρτήτῳ συνηθίζετο· ἢ δὲ διισχυρίσῃς ὅτι τὸ ἂν παρ' ἡμῖν ἰσοδυναμοῦν τῷ τῶν ἀρχαίων εἰ ὀφείλει νῆ συνετάσσεται ὁμοίως ἐκείνῳ, εἶναι πλημμελὴς διὰ τε ἄλλα πολλὰ καὶ διότι πκράδῶς πκραβλέπει ὅτι τὸ ἂν τοῦτο πλὴν τῆς συντάξεως τοῦ εἰ διασφῶζει καὶ ἐκφράζει καὶ τὴν ἑαυτοῦ σύνταξιν τὴν πρὸς ὑποτακτικὴν· οὐδεὶς δὲ δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐν τοῖς ἀπορηματικοῖς τούτοις λόγοις ἢ πρὸς ὑποτακτικὴν τούτου σύνταξις δὲν εἶναι ἡ ἀρχαία. Οὐδεὶς ἄρα λόγος δι' ὃν πρέπει νῆ γράψωμεν ἀμφιβάλλω, ἐρωτῶ ἂν τοῦτο ἔχει οὕτως, λόγῳ ὅτι τὸ ἂν ἐνταῦθα εἶναι ἴσον τῷ εἰ. καὶ ὅτι τὴν σύνταξιν αὐτοῦ ἀνέλαβεν, εὐχὴ δὲ ἀμφιβάλλω ἀπορῶ ἂν τὸ πρῶγμα τοῦτο ἔχη οὕτως, ἀφοῦ τὸ ἂν τοῦτο κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον πρὸς ὑποτακτικὴν συνετάσσετο καὶ δὴ οὕτως ἐκληρονομήθη ἡμῖν.

Ὁ κ. Ἄλ. Πέλλης ἀνέγνωσεν, ὡς φαίνεται, μόνον τὰ ἐν τῇ Ἐπετηρῇδε πλημμελῶς ἐκτεθέντα καὶ πιστεύσας ἀταλαιπώρως τούτοις τολμᾶ μετὰ τοῦ θράσους τῆς ἀμχθείας νῆ ψέγη ὡς σόλοικον

χρήσιν ἀριστα ἔχουσιν οἷον ἐρωτᾶτε ἂν δύνωμαι» διατεινόμενος ὅτι ἄλλος ὁ κόσμος λέγει σωσιὰ ἐρωτᾶτε ἂν (= εἰ) δύνωμαι» ὡστε τὸ ἂν κητόπιν τοῦ ἀπορηματικῆς ἐρωτᾶν ἦτο ἀνήκουστον καὶ ὅπως ἀνελλήνιστον ἢ ὡστε τὸ κατὰ τὰ εἰς -μι κλινόμενον δύνωμαι ἦτο συμφωότερον πρὸς τὸν χαρκατῆρα τῆς νέας ἑλληνικῆς ἢ τὸ κατὰ τὰ βαρύτερον ἐσχηματισμένον δύνωμαι. Δὲν σὰς φίνεται ὅτι ἐδῶ ἀρμόζει κάλλιστα τὸ μέχρι πεδίλων !;

Ὁ κ. Πάλλης τονίζει πάρε μεταρρυθμιστάδες κττ., γράφει σβύνουν, ξυνό, γύρω κττ. τὸ von einigen hochgebildeten Männern (= ὑπό τινων πεπαιδευμένων ἀνδρῶν) διαφθερίζει εἰς τὸ παντελῶς ἀνόητον «μερικὸς προικισμένους ἀντρες» ἡμεῖς ξενίζοντες κἄπως συνηθίζομεν μεταφορικὰς φράσεις οἷον προικισμένος μὲ πολλὰς ἀρετὰς, (versehen donné), μὲ πολλὰς γνώσεις, μὲ πολλὴν μάθησιν κλπ., ἀλλὰ ἀπλῶς προικισμένος (ἐπὶ ἀνδρῶν) οὔτε λέγεται οὔτε νοεῖται. Ὁμοίως γράφει «τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς σειρᾶς ἢ ζωντανῆ γλώσσα, κάθε κοινωνικῆς σειρᾶς», ὅπερ ἄτοπον, διότι ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λέγομεν τὴν λέξιν τάξις, οἷον αἱ ἀνώτεροι, αἱ κατώτεροι τάξεις τοῦ λαοῦ, ἢ τάξις τῶν εὐγενῶν, τῶν Βραχμάνων ἐν Ἰνδοῖς, τῶν Ιερῶν ἐν Αἰγύπτῳ (caste, kaste). Ἐπ' ἴσης γράφει «στοὺς γραμματισμένους τοῦ ἔθνους μάλιστα στοὺς γραφιάδες ὡς φυσικοὺς φρουροὺς τῆς γραφῆς» κλπ., ἀγνοῶν τίνα καταφρονητικὴν σημασίαν συνάπτομεν ἡμεῖς σήμερον μετὰ τῆς λέξεως γραφεὶς (κατὰ τὸ σκαφεὶς) καὶ ὅτι διὰ τῆς λέξεως ταύτης δὲν ὀνομάζομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάζωμεν τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς φρουροὺς τῆς γραφομένης κλπ., ἀπρὸ οὕτω καλοῦμεν ἄλλην καθ' ὀλοκληρίαν τάξιν ἀνθρώπων. Ἡ τίς τῶν ἡμετέρων συγγραφέων, θὰ ἠνείχετο καὶ δὲν θὰ ἰθεώρει ὡς προσβολὴν ἂν τυχὸν ὀνομάζετο ὑπό τινος γραφεῆς;

Ὁμοίως διατείνεται ὅτι «Ἡ καρτέκλα εἶναι ἡ μόνη εἰδικὴ στή σημασία τοῦ chaise ὄντας λέξη πασίγνωστη καὶ καθημερινή. Κάθισμα εἶναι γενικὸς ὄρος καὶ σημαίνει καθι-

σικὸ ἐπιπλο», δι' ὧν ἐλέγχεται ἀγνοῶν τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τῶν λέξεων τούτων πρὸ ἡμῶν. Φίλος τις ἐκ Κεραλληνίας διηγείτό μοι πρὸ ἐτῶν ὅτι ἡ ὑπέρτρια αὐτοῦ, ὅτε μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ μῆδεις πρῆν ξένος, εἶπε τὴν λέξιν καρτέκλα, ὅτε δ' ὁμοῦς παρευρίσκετο καὶ ἄλλος τις, μετεχειρίζετο τὴν λέξιν κάθισμα. Εἰς ἐμὲ αὐτὸν συνέθη τόδε· ὅτε ὁ φίλτατος καὶ σεβαστός μοι διδάσκαλος Κ. Κόντος κατῶκει ἐν τῇ ἐν Πατησίοις οἰκίᾳ αὐτοῦ, μετέβαινον καὶ ἐγὼ καθὲ καὶ ἄλλοι φίλοι παρ' αὐτὸν συχνότατα, καὶ ἐπειδὴ πολλάκις τὴν ἐπέραν κατὰ τὸ θέρος ἐκάθητο ἐν τῷ κήπῳ, συνέβαινε δὲ νὰ μὴ ὑπάρχη πλησίον αὐτοῦ κενὸν κάθισμα, ἐγὼ ἐκάλουν τὴν θεράπαινκν, ἵνα φέρῃ μίαν καρτέκλα. Καθ' ἃ δὲ φαίνεται, μόνος ἐγὼ μετεχειρίζομην τὴν λέξιν ταύτην, ὅπερ δὲν διέλαθε τὴν ὑπέρτριαν. Τοῦτου δ' ἕνεκα ὅτε ἡμέραν τινὰ ἐλθὼν ἐκεῖσε ἠρώτησα αὐτήν, ἂν ἠδυνάμην νὰ ἴδω τὸν κ. Κόντον, ἐκείνη μετέβη πρὸς αὐτὸν καὶ ἠρώτησεν ἂν εὐκαιρῆ νὰ δεχθῆ ἕνα κύριον ἐκ τῶν φίλων του. Ἐπὶ τῇ ἐρωτῆσει δὲ αὐτοῦ «ποῖος εἶναι;» ἀπήντησεν «ἐκεῖνος ποῦ λέγει τὸ κάθισμα καρτέκλα». Τοῦτο εἶπέ μοι ὁ Κόντος εὐθύς μετὰ ταῦτα γελῶν, εἶναι δὲ ἀποδεικτικώτατον τῆς ἐπιδόσεως τοῦ κάθισμα ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ chaise, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκαθιστικῆς ἐπιπλοῦς γενικοῦ ὄρου» ὅπως λέγει ὁ κ. Πάλλης. Καὶ τῶρα ἐρωτῶ πάντας: δύνεται ὁ τοσοῦτον τερατωδῶς ἀγνοῶν αὐτὴν τὴν ὑφ' ἡμῶν σήμερον λαλουμένην γλώσσαν, νὰ συγγράφῃ δοκίμως ἐν αὐτῇ; ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίως ἔχοντας φίλους αὐτοῦ νὰ φρονῶσιν ὅτι θὰ πλάσωσι καὶ θὰ παράσχωσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος νέον γραπτὸν λόγον; ἐπιτρέπεται νὰ ἐμφανίζονται καθόλου ὡς ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης; Οὐχί, μέχρι πεδίλων!

ΣΤ'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΝ. ΓΕΝ. ΤΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΚΛΙΤΩΝ ΕΙΣ -ΟΣ ΚΑΙ -ΟΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ὅτε ὁ κ. Πάλλης ἐπλασε τὸ περίφημον ὄνισσα

καὶ πάντες ἐγέλκων ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν κ. Ψυχάρης ἔσπευσε νὰ ὑπερμαχήσῃ τοῦ φίλου καὶ συμμάχου διατεινόμενος ὅτι δὲν ἐσφάλη ὁ Πάλλης, διότι, ὡς ἔλεγε, τοῦτο ἐπλάσε sur le modèle des formes populaires. Ὅτε δὲ ἐξηλέγχθη ἢ ἐπιπολαιότης τῆς δισχυρίσεως ἀποδειχθέντος ὑπ' ἐμοῦ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν θηλέων ζώων δὲν καταλήγουσιν εἰς —ισσα, ἀλλ' εἰς —α ἢ —ῖνα (σκύλλα, γουρούνα, λαγίνα, γερακίνα), ἢ κατάληξις δὲ —ισσα παραλαμβάνεται εἰς σχηματισμὸν πρὸ πάντων ὀνομάτων γυναικῶν εἴτε ἔθνικῶν εἴτε προσηγορικῶν δηλούντων ἐπάγγελμα, ἀζώωμα κλπ., οἷον Μεσολογγίτισσα, Μοραΐτισσα, μαγειρίσσα, δασκάλισσα, jāτρισσα, γύφτισσα, φουρνάρισσα, καπειάνισσα, γουμένισσα, χωριτίσσα κλπ., τότε ἔσπευσεν ὁ κ. Πάλλης νὰ ἀνασκευάσῃ(!) τὴν διδασκαλίαν μου ταύτην προσάγων προσηγορικὰ ὀνόματα γυναικῶν, οἷον ἀκαμάτισσα, κολοκευτήρισα, φόνισσα, καὶ δισχυριζόμενος ὅτι ἐν Ἀθήναις οἱ καθ' ὁδὸν πωλοῦντες τοὺς γάλλους βοῶσι «γάλισσες! γάλισσες!». Ἄν ὁ κ. Πάλλης μὴ ἔγραψεν ὅπως ἐπιπολαιῶς, θὰ πρρετήρει ὅτι οὔτε τὰ προσηγορικὰ ὀνόματα γυναικῶν εἰς —ισσα ἀνακίρουσι τὸ ὑπ' ἐμοῦ διδασχθέν, οὔτε τὸ ἐν ὄνομα ζώου, ὅπερ προσήγαγεν, καὶ ἂν ὄντως ἠλήθευσεν (ἐγὼ ἀπὸ 39 ἐτῶν ζῶν ἐν Ἀθήναις μόνον γάλλους καὶ γαλλοπούλλες ἀκούω), τὸ ἐν, λέγω, τοῦτο παράδειγμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελῇ le modèle des formes populaires, ὅπως διετεινέτο ὁ κ. Ψυχάρης, καὶ θὰ ἐνεθυμείτο ἴσως ὅτι ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας. (Ὅτι ταῦτα ἀκριβῶς διαστέλλονται ὑπὸ τοῦ ἑλλ. λαοῦ, ἠγγόουν αἱ γραμματικαὶ τῆς νέας ἡμῶν γλώσσης, καὶ δὴ καὶ ὁ Ψυχάρης καὶ Πάλλης; πρβλ. Legrand, Grammaire σελ. 15 «Avec certains noms masculins on forme des féminins terminés en aina, issa, ria et ra, ainsi ῥάφτης donne ῥάφταινα, ῥάφτισσα, ῥάφτρια, ῥάφτρα». Πάντα μίαν Μύκονος! Ἄλλ' ἀφοῦ διευκρινήθησαν καὶ διαρρήδην ἐδιδάχθη ἢ περὶ τούτων ἀλήθεια, πρβλ. Μεσαιων. καὶ Νέων Ἑλλ. τόμ. Β' σελ. 73, ἕκαστος ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἐδιδάσκετο καὶ ὁ κ. Πάλλης αὐτὴν καὶ δὲν

περιέπιπεν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα. Ἄλλ' ὡς φαίνεται, μάρτην!).

Εἰς παρομοίαν ἐπιπολαιότητα περιέπεσε πάλιν ἐπ' ἐσχάτων ὁ κ. Πάλλης. Ἦδη πρὸ ἐνός τετάρτου αἰῶνος πρρετήρησα ἐν Ἀθηναίῳ, τόμ. Γ' σελ. 99 (πρβλ. καὶ τὰ εἰρημένα μοι ἐν Götting gelehrten Anzeigen ἔτους 1882 σελ. 353), ὅτι — ἀ θήλ. τῶν προπαροξυτόνων ἐπιθέτων, ἰδίως τῶν συνθέτων, τονίζονται ἐν τῇ δημοτικῇ ἡμῶν γλώσσῃ ἐφ' ἧς συλλαβῆς ἢ ἐν. ὀνομαστικῇ καὶ αἰτ. τοῦ ἄρσ. καὶ οὐδ., ὁ κακόμοιρος τοῦ κακόμοιρου, ἢ κακόμοιρη τῆς κακόμοιρης (τὸ θηλ. ἢ κακομοίρα, ἢ καλομοίρα κλπ. ἀνήκουσι τῷ κακομοίρης, καλομοίρης), ὁ φρόνιμος. ἢ φρόνιμη τοῦ φρόνιμου, (καὶ τοῦ φρονίμου, εἶν τοῦ φρονίμου τὸ παιδί πρὶ πεινάσῃ μαγειρεύει), τῆς φρόνιμης, ὁ ξύλινος, τοῦ ξύλινου, ἢ ξύλινη, τῆς ξύλινης κλπ. Διαρρήδην μάλιστα ἔλεγον τότε ἐκεῖ ὅτι «τὸ μόνον σημεῖον ἐν ᾧ παρατηρεῖται ἔτι εὐκίνησις τις τοῦ ἰόνου εἶναι, ἂν μὴ ἀπατώμαι, ἢ γεν. τοῦ ἐν. τῆς β' κλίσεως καὶ τοῦ πληθ. τῆς α' ἐνίοτε, π. χ. ὁ ἄνθρωπος, ὁ πόλεμος, τὸ ἄλογο, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πολέμου, τοῦ ἀλόγου, αἱ μέλισσες τῶν μελισσῶν καὶ μελισσῶν». Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προφυλάξωσιν ἀτυχῶς τὸν κ. Πάλλην ἀπὸ νέου σφάλματος: διότι οὗτος τὸ πρῶτον μόνον μέρος, τὸ γενικώτερον κατεσπυσμένως ἀρπάσας ἐνόμισεν ὅτι ὁ τόνος πάντων τῶν δευτεροκλίτων ὀνομάτων ὀφείλει νὰ μὲνη καθ' ἅπαντα τὴν ἐν. ἀριθμὸν ἐφ' ἧς συλλαβῆς κεῖται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ὅτι δὲ ἂν τις τονίσῃ τὴν ἐν. γεν. τῶν οὐσιαστικῶν ἐπὶ ἄλλης, κατωτέρας συλλαβῆς, σφάλλεται εἰς τὴν χρῆσιν τῆς νέας Ἑλληνικῆς. Ἐνταῦθεν, εἰ καὶ ἐγὼ εἶχον ἀναγράψῃ τὸ ἄλογο τοῦ ἀλόγου, δὲν πρρετήρησεν αὐτό, ἀλλὰ κατὰ τὴν προομιάν «ἔλα, παπποῦ μου, νὰ σοῦ δείξω τὰ γονικά σου» τολμᾶ νὰ μὲ ψέγῃ ὅτι ἐτόνισα τὴν γεν. τοῦ τριγώνου, διότι κατ' αὐτὸν ὄφειλον νὰ εἶπω τοῦ τριγώνου! Ἄλλ' ἄνθρωπε, διατί σπεύδεις καὶ περιπίπτεις εἰς τοιαῦτα γελοῖα; Ἄν προσεῖχες τὸν νοῦν θὰ ἐμάνθανες ἐκ τῶν λεχθέντων ὅτι τὰ μὲν ἐπιθετα φυλάττουσι συνήθως τὸν τόνον ἀμετακίνητον, τὰ

δὲ οὐσ. δευτερόκλιτα, τὰ ἀπλά, ἀρσ. καὶ οὐδέ-
τερα συνήθως καταβιβάζουσι τὸν τόνον οὐ μόνον
ἐν τῇ τοῦ πληθ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τοῦ ἐνικοῦ γεν.,
ὡς τὸ πρόβατο τῶν προβάτων, τοῦ προβάτου,
τὸ βούτυρον τοῦ βουτύρου, τὸ κόκκαλο τοῦ κοκ-
κάλου, τὸ ἄλογο τοῦ ἀλόγου (οὕτω τονίζει καὶ ὁ
Legr. ἐν σελ. 17 τῆς γραμματικῆς αὐτοῦ) κλπ.
Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδέποτε οὔτε ἤκουσα οὔτε
εἶπα τοῦ κόκκαλου (ὅπως τονίζει ὁ κ. Πάλλης
ἐν τῷ Ἀνθρωπίνῳ Μηχανισμῷ) τοῦ προβάτου,
τοῦ γόνατου, τοῦ κέρατου, ἀλλ' αἰεὶ τοῦ κοκκά-
λου, τοῦ προβάτου, τοῦ γονάτου, τοῦ κέρατου,
σπυριώτατα δὲ τὸν τύπον τοῦ ἀλόγου, τοῦ βού-
τυρου· ὅτι τὸ τρίγωνον προῆλθεν ἐξ ἐπιθέτου,
ὁ καὶ ἡ τρίγωνος τὸ τρίγωνον, οὐδὲν πρὸς τὸ
πρᾶγμα· τὸ οὐδ. τὸ τρίγωνον εἶχεν ἤδη ἐν τῇ
ἀρχαίᾳ γλώσσῃ καταστῆ οὐσιαστικόν, διὸ καὶ
δι' ἐπιθέτων προσδιωρίζετο, τὸ ἰσοσκελὲς τρίγω-
νον, τὸ σκαληνὸν κλπ., εἶναι ἄρα οὐσ. τέλειον
ὅπως καὶ ὁ κύκλος, ὁ κύλινδρος κλπ. Τὸ
αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς λέξεως ἀλογον· καὶ
τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὁ καὶ ἡ ἀλογος τὸ
ἀλογον, ἀλλὰ νῦν κατέστη οὐσ., διὸ λέγεται τὸ
καλὸ ἀλογο, ὅπως καὶ τὸ καλὸ μουλάριον ἦτοι
εἶναι τέλειον οὐσ. Κατὰ ταῦτα ἡ γεν. τούτων
τονίζεται τῶν ἀλόγων τοῦ ἀλόγου οὐχὶ τῶν ἀλο-
γων τοῦ ἀλόγου ὅπως τῶν ξύλινων τοῦ ξύλινου
κλπ.

Τοσοῦτο δὲ συνήθης καὶ οἰκείος εἶναι ἡμῖν
ὁ ἐπὶ τῆς παραληγούσης τονισμὸς τῶν δευτερο-
κλίτων προπαροξυτόνων εἰς -ος -ον, ὥστε
μετεβιβάζαμεν αὐτὴν ἅμα τῇ καταλήξει -ου
εἰς πολλὰ πάλαι μὲν τριτόκλιτα, νῦν δὲ πρωτό-
κλιτα εἰς -ας καθὼς καὶ ἐπὶ τὰ τριτόκλιτα εἰς
-μα, ὡς τοῦ δαιμόνου, τοῦ σκουλήκου, τοῦ
ἀρχόντου, τοῦ κοράκου, τοῦ μαρτύρου, τοῦ γε-
ρόντου, τοῦ γειτόνου, τοῦ πραιμάτου, τοῦ αἱμάτου,
τοῦ ὀνομάτου, τοῦ ταμάτου κλπ., οὐδέποτε δὲ
τοῦ γέροντου, ἀρχοντου (τοῦ ἀρχοντα, τοῦ γέ-
ροντα μάλιστα), τοῦ πραιμάτου, τοῦ τάματου
κλπ. Οὕτω στενῶς συνδέεται ἐν τῷ αἰσθηματι-
κῶν ἡμῶν ἔτι καὶ σήμερον τὸ -ου τῆς πτώσεως
ταύτης μετὰ τῆς παροξυτονίας (ἰδὲ Μεσ. Ν.

Ἑλλ. Τόμ. Β' σελ. 4). Ἐνῶ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχου-
σιν, ὁ κ. Πάλλης οὐ μόνον ἀτόπως ἔσπευσε νὰ
καθολικεύσῃ ἐπὶ πάντων τὴν ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων
παρατηρουμένην ἀκίνησιν τοῦ τόνου, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸν τρόπον τῶν γνησίων σχολαστικῶν ἐκρι-
νεν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος τονισμὸς πλὴν ἐκείνου, ὃν
ἐγίνωσκεν, ἦτο ἐπιτετραμμένος, καὶ δι' αὐτὸ
ἐτόλμησε νὰ ψεῖξῃ τὸν ἐπιστάμενον τὰ πράγ-
ματα!

Παροράματα

Σελ. 27	στήλη 1	στ. 8	ἀντὶ αὐτονόητον γρ. ἀδιανόητον.
»	»	2	» 8 καὶ 23 ἀντὶ κομπογιαννητῶν γρ. κομπογιαννιτῶν.
»	»	»	» 7 κάτωθι ἀντὶ Βολοπέκ γρ. Βολαπέκ
»	28	» 1	» 17 ἀντὶ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς γρ. ἐξ ὑπαρχῆς
»	»	2	» 9 κάτωθι ἀντὶ γενικῶς γρ. γενικῆς

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝΟΤΗΣ ΑΝΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Γ'.

Ὁ τηλαυγῆς ἀσὴρ τοῦ κλεινοῦ τῆς Παλλάδος
ἀστεως, περὶ ἡ ἀληθῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους
πρωτεύουσα ὑπῆρξε, μεσουρανήσας ἤδη, πρὸς
τὴν δύσιν ἤρξατο κλίτων, ἕτερος δὲ ὑπεράνω τῶν
ὑψηλῶν κορυφῶν τοῦ δασώδους καὶ δυσβάτου
Ταυγέτου ἀνεφαίνεται. Ἀνὰ τὰ μικρασιατικὰ πεδία,
ἅτινα ἔκπαλαι τὸ θέατρον τῆς ἑλληνοπερσικῆς πά-
λης ἐγένοντο ἐπὶ τινος ἐνιαυτοῦ καὶ οὗτος σε-
λαγίσας, διὰ τοῦ τὰ μέγιστα μὲν καὶ τὰ ὑψηλό-
τατα τῶν πραγμάτων αἰεὶ ἐπιδιώξαντος, ἀλλ' ὑπὸ
τῆς ἀδυσωπήτου εἰμαρμένης περὶ μικρὰ καὶ ἀφανῆ
τὸν βίον αὐτοῦ νάναλώσῃ καταδικασθέντος ἐνδό-
ξου Ἀγροιλίου, τοῦ προοιμισασμένου τὴν θαυμα-
σίην, ὀρμητικὴν καὶ τελεσφόρως ἐκπολιτιστικὴν
προέλασιν τοῦ πολυθρῦλῆτου Μακεδόνοσιν στρα-
τηλάτου, ὠχρίασεν εἶτα πρὸ τῶν ἀκρίτων τοῦ
φωταυγοῦσ τῆς Καδμείας φάρου, ὃν ἀνήγειρεν
ἰδίᾳ τὸ φιλόπολι, τὸ ἀφιλοκερδές, τὸ γενναῖον
φρόνημα καὶ τὸ στρατηγικώτατον πνεῦμα τοῦ
μεγαλοφροῦσ Ἐπαμεινώνδου, καὶ ὅστις ἡμαν-